

> הבלוג של shahf11

31 ביולי 2008, 20:19

חיה בסרטן (1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

ההיפוכנדרית שאניפורסם ב-27 ביולי 2008, 15:01 **בכללי**

שתי רכבות חוצות את ראשי. האחת רכבת שדים מהירה. והשניה רכבת פחם מקרטעת. ושניהן גורמות לכאב הראש הנוראי שפוקד אותי.

"זהו" אני חושבת לעצמי. "הסוף שלי הגיע". ומשום מה "הסוף" נראה לי אופציה מעולה לשינוי כאב הראש.

בימים כתקנם. (כלומר, טרום ימי הסרטן העליזים). אני לוקה בתת סוג של הפוכנדריה. כל מחוש קטן מוביל אותי כבמטה קסם אל שולי החדשות. מיד אני נזכרת בכל מיני מחלות עלומות שקראתי עליהן בעיתון. מחלות שנראו לרופא המטפל תמימות לחלוטין והביאו על החולה את הקץ.

רופא המשפחה החביב שלנו, כבר מכיר את המחלה. ותפקידו לבטל את הדיאגנוזות הנוראיות שאני משלחת לחלל האויר.

"יש לי מחלת כבד נדירה". אני מאבחנת בכבדות. "שטויות" הוא פוטר אותי. ומלווה אותי לדלת תוך כדי קריאה: "הבא בתור..."

"ד"ר, שפעת ההרים המסתלסלת פקדה אותי. הזהר לא להדבק". אני מזהירה רגע לפני שאני מפיצה את חיידקי הרעבים לכל עבר.

"נו טוב..." כך הדוקטור בלאות. "אתן לך תרופה קוטלת שפעות. תה שלוש פעמים ביום יעשה קסמים..."

"ומה עם קצת אנטיביוטיקה?"

אני מגלה אכזבה. הפעם הוא קורא גם לאחות שתעזור לו לסלק את המפגע מן המרפאה.

בשנת הסרטן. דווקא לא פקדתי הרבה את רופא המשפחה. חשבתי לעצמי שהנה מגיע לי. מי שכל היום דואג שיחלה סופו שיחלה. גיליתי אומץ לב ויכולות הדחקה ראויות לציון. עד כדי כך שדוקטור היה מתקשר אחת לכמה ימים מודאג לשאול מה קורה איתי. ולמה אני לא באה לבקר. "סרטן אינו דוחה רופא". הוא מסביר לי. שמח בליבו סוף סוף שיוכל לטפל בי באמת ולא על סרק. אך אני דווקא ב"אמיתי" משחקת אותה חולה נוחה.

עד אתמול.

כאב הראש הנוראי שלי לא חלף. וידעתי שזה הגידול ההוא במח שקראתי ושמעתי עליו. כל הסוגיות שנדרשתי אליהן באותו ערב הפכו להיות שוליות. "אמא אפשר להכניס את גורי החתולים הביתה?"

שאלה הקטנה. עפפתי בעיני הכבדות. ומיד הוכנסו חמישה גורים העונים לשמות מצחיקים עם אמם השמנה לסלון. מכובדים בעוגה שהכנתי בעמל רב בצהריים.

"אמא אני נוסע לאילת עם חברים" אומר האמצעי. וכשלא נשמע נאום ארוך בעקבות ההכרזה הוא חוזר בשמחה לחדרו. מבשר לחברים שיש אישור.

"אמא, אנחנו מתאפרים באיפור שלך. אפשר גם לאפר חתולים?"

ח. מביט בשד החיוור שאני. הוא שכח עד כמה איומה אני ברגעים כאלו. ואנו מכוונים עצמנו לחדר המיון. "שרק נגיע בזמן" אני ממלמלת.

"בטח יקחו לך בדיקות דם, ואולי התייבשת אז ישימו לך עירוי..." מטפטפות מילותיו של ח. לורידי המח הפנויים שלי.

חשבון קטן ומהיר מגלה לי שאני הרבה יותר מפחדת ממחט מאשר למות. והמחשבה על מיטת בית חולים וחלוק ורוד ניטרלה את הבחילות שחשתי. בעליות הרגשתי שכאב הראש מתפוגג. והסוף בעצם כבר לא כאן.

"חזור!!!" אני קוראת בקול חדש ומלא חיות. וח. לוחץ על הברקסים ומסובב את המכונית על צירה.

"אם רצית להיות איתי לבד היית צריכה רק להגיד". הוא אומר ומתגרה בגורלו. "לוחץ מזה עם הבגדים האלו היו מגלגלים אותך מכל המדרגות". (מה רע בנעלי קרוקס ירקרקות, חולצת טריקו אדומה ומכנסי כותנה לבנים? ראיתי דברים קשים יותר בחיי)

כשאנחנו חוזרים הביתה אני רואה משפחת חתולים אצלי בסלון.
"החוצה!!!" אני קוראת בקולי החדש. "אבל אמא הסכמת..." בוכה הקטנה.

"ולאן אתה חושב שאתה הולך עם תרמיל ומקל באמצע הלילה?" אני תוקפת את האמצעי. "אני לאילת..."

"מייד לחדרים" נובחת האישה שנשארה ממני. "כל מי שנמוך מ1.60 לחדר הורוד. וכל מי שנושק ל1.90 לחדר המבולגן. ושקט שיהיה פה!!! " אפילו כאב ראש קטן לא מפרגנים פה בבית..."

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן (j)